

SPREKENDE NADAT ZIJ GESTORVEN IS

Acht brieven over de volheid van Christus en het geestelijk verval door Ruth Bryan,
overleden op 27 juli 1860, benevens haar zalig afsterven,

Zo getrouw mogelijk uit het Engels door

Mej. B.T. Visser, Werkendam.

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2007

INHOUD

Voorwoord. "Spreekende nadat ze gestorven is"

Ruth's zalig afsterven

1. Alle geestelijke zegeningen zijn in Christus Jezus, om uit te delen aan armen en behoeftigen
2. De vrijmachtige liefde van Christus als Bruidegom
3. Een woord van vermaning tegen wereldgelijkvormigheid
4. Geestelijk verval (1)
5. Geestelijk verval (2).
6. Het zien op Jezus
7. De zegen door afscheiding van de wereld
8. Een belangrijke herdenking
9. WAAR IS UW SCHAT?

Voorwoord

Ruth was een dochter van Godvrezende ouders. Haar vader die eerst in de handel zat, gaf later de handel op om Evangelieprediker te worden.

In een voorwoord in haar brievenboeken schrijft Rev. A. Moody Stuart o.a.:
 "Er zijn slechts enkele Ruth Bryans in deze dagen; de kerk heeft behoefte aan meer zulken, daarom zijn we God dankbaar dat ze "nog spreekt nadat ze gestorven is," indien haar brieven worden gezegend om enigen uit te lokken tot een heilig nastreven om haar hemelse voetstappen te drukken zal dit korenzaad wat nu in de grond geworpen wordt in de oogst op de grote Dag binnen gehaald worden".

Edinburgh 16 januari 1865 A. M. STUART.

De volgende brieven zijn er acht van de vele die Ruth Bryan geschreven heeft aan iemand die voor haar toen bijna een vreemde was, maar die ze eenmaal ontmoet had onder zulke omstandigheden die alle genegenheden van haar hart uithaalden.

E. M. en haar zuster waren toen kortgeleden diep beproefd door het verlies van hun moeder en Ruth, die de bitterheid van zo'n beproeving zelf gekend had, kon zich hun omstandigheden wel indenken.

Maar het voornaamste verlangen was, dat de kastijding waardoor de bedroefden toen geoefend werden daarna van zich mocht geven een vreedzame vrucht der gerechtigheid en dit bracht haar er toe om naar één van hen te schrijven.

De correspondentie heeft tot haar dood toe geduurd, het is te hopen dat de raad die voor die éne zo profijtelijk was voor velen tot zegen gesteld mag worden. In al haar brieven is te zien dat haar voornaamste oogmerk was om Christus in Zijn volheid te vermelden en het geestelijk oog van zichzelf en elk ander voorwerp af te keren naar Hem, als de enige Weg naar vergeving, vrede en heiligheid.

Ruth's zalig afsterven.

Ruth was vol verwachting uitziende naar het vertrek naar haar toekomstig "Huis".

Haar ziekte nam ernstige vormen aan en haar lijden was hevig. Gecombineerd met deze smart waren de bedroefde beproevingen in haar persoonlijk leven, haar hart werd geperst door de ondankbaarheid van sommigen waarvoor ze zichzelf uitgeput had om hen te dienen en wiens onvriendelijkheid al haar afnemende jaren verbitterden. Maar ze was één in de Geest met haar Heere en kon zeggen, terwijl ze elke beker van Zijn hand nam: "De beker die mijn Vader mij geeft zal ik die niet drinken"?

Ze schrijft: "Ik heb veel koorts, waardoor ik mij, in de nacht rusteloos en onbehaaglijk voel, maar ik heb mogen zien dat deze koorts mijn Vaders' dienstknecht is, die Zijn wil gehoorzaamd. Hij zegt: "Koorts ga naar dat kind en tast haar gestel aan en verstoor haar rust", en het komt, maar het is allemaal verbondsliefde. Hij heeft ook gezegd: "Kanker ga naar dat kind en verwondt haar vlees en ondermijn haar krachten"; het is gekomen en doet Zijn werk en Zijn wil, maar het is allemaal liefde.

"De wateren der beproeving zijn deze maand hoger gerezen, maar veilig in mijn levende "Ark" ben ik ongedeerd. Het is scherp voor vlees en bloed, maar goed voor het geloof. Ik ben niet altijd licht en klaar in mijn gevoelen; maar oh! wat een

gezegende verzekerdheid en vastigheid vind ik in mijn dierbare Rots. Daar lig ik, er moge kome wat wil." De Heere sloot haar in, in de Ark en Rots voor eeuwig. Gelukkige, gelukkige ofschoon onwaardige RUTH Bryan. Engelen mogen onze verbazende vreugde benijden want zij hebben nooit enige vreugde gekend, in verdrukking en lijden, in heil en vrede, en blijdschap in de vloed en in het vuur. O, het is zo waar, zo echt waar omdat het zo tegen het vlees is. Halleluja!"

Haar krachten namen snel af en ze vermagerde in ho ge mate. Haar vrienden en zichzelf vroegen zich af wat haar gestel in staat zou zijn te verduren en toch nog blijven leven. Toen haar lijden zo'n omvang had aangenomen dat ze de beweging van een voertuig niet meer kon verdragen zag men ze op zondag langzaam, wankelend naar het huis van God gaan, leunende op de arm van haar dienstbode. Toen haar zwakte haar had verplicht de bezoeken aan de Toevlucht op te geven, werd er nog vergaderd op de wekelijkse gebedsbijeenkomst door de enkele vrienden die met haar, met hun aangezichten derwaarts, ijverig Sionwaarts voortspoeden. Op deze tijden waren Ruth's gebeden het uitstorten van het hart wat van liefde overvloedde meer dan geuit kon worden. Haar mond werd vervuld met betogen uit het woord van God en ze pleitte op de beloften van Jezus en herinnerde Hem aan Zijn werken op aarde, zoals iemand met Hem van aangezicht tot aangezicht spreekt. Haar gebeden waren bijna geheel in Bijbeltaal, want haar gemoed was zo doordrongen met de Schrift dat haar gedachten zich als vanzelf omkleedden in de uitdrukking van de Heilige Schrift. Eens was ze gedurende twee uur zo vervoerd dat haar loven en pleiten zonder ophouden uitgestort werd noch werd er enige vermoeidheid gevoeld bij haar of haar metgezellen. De taal van haar hart scheen te zijn: "Ik vond Hem, Dien mijn ziel liefheeft; ik hield Hem vast en liet Hem niet gaan."

Tenslotte was ze geheel aan huis gebonden en daar wachtte ze verlangend doch rustig de tijd af dat ze opgeroepen zou worden: "Ga hoger op." Toen ze tenslotte de laatste tekens van de naderende dood in haar gestel opmerkte, was het een feestdag voor haar ziel. Een vriendin bemerkte dat ze de zwarte linten van haar muts verwijderde, die ze sinds haar moeders dood naar gewoonte gedragen had en verving ze door witte als voor een naderende bruiloft. "Ik ga naar mijn bruiloft" zei ze; "de Bruidegom moet mij niet in de rouw aantreffen".

Haar natuurlijke bedeesdheid had haar voorheen ineen doen krimpen bij de gedachte aan haar laatste uren, maar nu ze in feite de donkere vallei dicht naderde waren zijn verschrikkingen allen weggenomen en zag ze alleen de gedaante van Hem die er vóór haar door was gegaan. Haar laatste gebedsbijeenkomst werd gehouden op vrijdag, korter dan een week voor haar dood. De kleine groep vrienden vergaderden in haar kamer en knielden rond het bed waar zij op lag. Haar gezicht was doodsbleek, haar handen zo vermagerd zodat ze bijna doorzichtig waren en het proces van ontbinding zo ver begonnen dat de bloedsomloop in de onderste leden opgehouden was. Maar de Geest ondersteunde zo haar gestel dat de eigenlijk stervende vrouw, gedurende twintig minuten, haar duidelijke stem verhief in wat meer een zegevierende lofzang was dan een gebed, aan vangende: "Ik zal U verhogen, o God mijn Koning"! Eén voor één noemde ze haar vrienden bij naam en bad vurig voor hen, hen toevertrouwende aan de zorg van Hem Wiens aangezicht zij weldra zien zou. Maar voor zichzelf had Ruth niets meer te vragen. Haar hemel was begonnen.

Gedurende de laatste twee of drie dagen van haar leven was ze vrij van pijn en in staat om met de verscheiden vrienden die haar bezochten te spreken. Alle wolken waren voor eeuwig weggedreven, smart en zorg waren vergeten, daar zij zich lag te koesteren in een vreugde die te diep was voor een betoog. Aan iemand die haar op

donderdag (26 juli 1860), bezocht merkte ze op dat ze aan het denken was geweest dat haar hart net was als het laken wat Petrus in een gezicht gezien had, vol onreine dieren en dat het van eeuwigheid God toebehoord had toen werd het neergelaten om haar bekend te maken wat er in zat daarna was het weer in de hemel opgetrokken geworden. "Ik heb me afgevraagd", zei ze later, "waarom zo iemand als ik een kroon zou dragen, maar nu heb ik de reden gevonden. Een kroon zal mij gegeven worden opdat ik die aan de voeten van Jezus mag werpen". Ze scheen te denken dat de tijd van vertrek naderde. "Zijn wagenen vertoeven te komen," zei ze, "maar Hij zal gewis komen en niet achterblijven". Dat was haar laatste dag op aarde.

Haar vriendin Mary T., was in de avond bij haar en begeerde ernstig dat haar toegestaan werd in de nacht bij haar te mogen blijven, maar Ruth weigerde dit zeggende: "Nee, waarde zuster, nee; het zou de gemeenschap maar storen". Haar vriendin aarzelde nog om haar te verlaten. Ze vreesde dat er plotseling verandering plaats mocht grijpen en dat de enige dienstbode in huis niet in staat mocht zijn haar op tijd te roepen om haar geliefde Ruth nog in leven aan te treffen. Maar Ruth's antwoord was: "Laat het, waarde zuster, laat het voor de Heere en zie hoe wel Hij het maken zal". Terwijl Mary bedroefd de kamer uitging, zei Ruth opgewekt, bijna schertsend: "Vaarwel, liefste"!

Gedurende de nacht verhief ze haar stem zo hoorbaar in gebed dat de dienstbode dacht dat ze geroepen werd en ging naar de deur maar ze werd gewaar dat de stervende zich zo nauw met haar Heere onderhield. Ze was niet voor zichzelf aan het pleiten, maar voor anderen, speciaal voor een moeder en haar kinderen, wiens naam de luisteraarster niet op kon vangen. De dienstbode beschreef haar gebed net als conversatie. Vroeg in de morgen werd haar enige verfrissing gebracht, ze bleek zwakker dan gewoonlijk. Een werkster, die men had laten halen om in het huis behulpzaam te zijn, keek daarna in de kamer en vertelde tegen de dienstbode dat juffrouw Bryan haar ontbijt niet gebruikt had. Beiden haastten zich naar haar toe en zagen haar juist inzinken. De aanwezigheid van de werkster (wat als een antwoord door de Voorzienigheid beschikt scheen op Ruth's geloof) stelde de dienstbode in staat Mary T. te halen. Deze vriendin haastte zich buiten adem naar het huis en zag haar juist de laatste adem uitblazen. Mary boog zich over haar en zei: "Zie op Jezus". Ruth schonk geen aandacht. Zelfs die geliefde Naam kon geen bewustheid meer oproepen. Het volgende moment verwisselde zij geloof voor aanschouwen, en het voorhof van 's Heeren Huis op aarde voor de Audiëntiezaal Boven. Aldus ging zij de rust in vroeg in de morgen van 27 juli 1860.

Alle geestelijke zegeningen zijn in Christus Jezus, om uit te delen aan armen en behoeftigen.

1. Alle geestelijke zegeningen zijn in Christus Jezus, om uit te delen aan armen en behoeftigen

Aan E.M.

High Pavement, Nottingham, November 1848.

Waarde Juffrouw,

Er is in mijn hart een ongewone en onverklaarbare betrekking tegenover u en uw waarde zuster, deze waarneming breekt door alle bedeesheid en vindt zijn weg naar u in de vorm van een zeer begeren naar u "met innerlijke bewegingen van Jezus Christus," dat Hij in u een gestalte mocht krijgen. "De Hoop der heerlijkheid." Ik zou hier geen gewag van maken, maar in de hoop dat het van de Heere zijn mag en tot Zijn eer, wat Hij tot stand kan brengen door het zwakste en onbeduidendste middel. Met deze bemoediging waag ik het in die Naam naar u te schrijven, door het geloof waardoor de "kreupele springen als een hert, en de tong der stommen zal juichen," die Naam die voor een gelovige ziel is als "olie die uitgestort wordt" de Naam van Jezus, die zo genoemd werd want "Hij zal Zijn volk zalig maken van hunne zonden." Dit is zo gepast voor een zondezieke ziel. Zijn Naam is ook Immanuël; hetwelk is, "God met ons;" "God is geopenbaard in het vlees," God heeft onze natuur aangenomen en is onze Broeder geworden, geboren voor onze benauwdheid en om onze krankheden op Zich te nemen en onze smarten te dragen, om verzocht te worden zoals wij verzocht worden, opdat Hij voor ons de verzoeker overwinnen mocht en Zijn verzochte broederen verlossen. Hij kan medelijden hebben, want Hij heeft Zelf geleden (Hebr. 11:18). Hij kan te hulp komen, want Hij heeft de macht verbroken; Hij is "in alle dingen, gelijk als wij, verzocht geweest doch zonder zonden." Satan heeft elke pijl in zijn pijlkoker geprobeerd; maar onze verheerlijkte Godmens weerde ze allen. Satan overwon de eerste Adam met één verzoeking en al zijn zaad in hem hij kwam tegenover de zelfde natuur in de tweede Adam, de Heere des hemels, in Wien weer een zaad was besloten om met Hem staande te blijven of te vallen. Hier kwam onze natuur als overwinnaar uit de strijd in vereniging met ons verheerlijkt Hoofd. Waarlijk hierdoor gloeit mijn hart door Hem als overwinnaar in het strijdveld te zien, overwinnende onze vijanden Satan, zonden, de wereld, onze oude mens en de dood zelf. Zij zijn allemaal zo overwonnen door onze geestelijke David, dat zij nimmer ten onder zullen gaan, niet het kleinste lam van Zijn kudde. De leeuw en de beer mogen samen tegen hen ten velde trekken zodat zij gereed schijnen te verslinden; maar Hij zal opstaan, verslaan het beest, bevrijden Zijn levend (lam), en niemand zal het uit Zijne hand rukken. Dit is een dierbare vertroosting voor hen die waarnemen dat ze helemaal geen kracht hebben en ook gevoelen dat, de wereld trekt, Satan inblaast, de strijd der zonden en de lusten van het vlees. O wat zouden we op zulke tijden moeten beginnen als we er niet Eén hadden om voor ons te strijden, en ook in ons te strijden!

We zouden stellig "levend verslonden worden," maar de Heere heeft hulp besteld bij "Een die machtig is te verlossen;" en de Machtige is voor ons meerder dan alles dat tegen ons kan zijn. Wat het zo schoon maakt is, dat Hijzelf onze Sterkte en Overwinning is; zodat onze zwakte en onbekwaamheid helemaal geen hinderpaal is. Deze was oudtijds wel zo overtuigd, dat hij uitriep: "Als ik zwak ben, dan ben ik machtig." Wat een paradox voor de vleselijke reden! en hoe lang proberen we niet deze les volkomen te leren, uit kracht van onze vleselijkheid en eigenliefde! Onze Vader heeft bepaald dat Christus alles zou zijn, en wij niets. Om dit bevindelijk te leren kennen, ontkleedt Hij ons van onze werken. Als wij aan het wassen zijn geweest

met salpeter en zeep, dompelt Hij ons in de gracht; als het lijkt alsof wij een beetje meer vooruitkomen als gewoonlijk, dan werpt Hij ons omver. Dit is een harde zaak en terwijl het proces doorgaat, denken wij dat het omkomen zal worden, want we schijnen slechter en slechter te worden. Maar in waarheid is het tot onze verlossing om ons aan onszelf bekend te maken, om ons zelfverloochening te leren (Luk. 9:23) en ons Christus te geven, inplaats van onszelven (Gal. 2:20).

O, wat een gezegende ruil! het is het waard dat al de arbeid onzer handen en onze beste dingen teniet worden gedaan, om zo'n schat te bezitten. Er kan geen drinken van het levend water zijn als we nog prijs in onze hand hebben, of het nu veel of weinig is; geen kopen van de Evangeliewijn en melk terwijl we nog wat geld hebben; en geen overwinning in "De Heere onze Gerechtigheid," terwijl wij zoeken naar flarden van onszelf en die aan elkaar naaien. Dat is allemaal Christusverwerping en Godonterend. Wees daarom niet terneergeslagen door 's Heeren wegen met u. Want als we iets zijn of hebben iets, dan kan Jezus niet alles zijn; en als Hij niet alles is dan is Hij niets. Hij moet alles zijn, voor heiligheid en blijdschap, voor rechtvaardigmaking en heiligmaking voor een aangename verschijning voor God, en een geregelde wandel voor de mensen, voor een heilig leven en een gemakkelijk sterven. Hebben wij gebrek aan goede werken? wij zijn "geschapen in Christus Jezus tot goede werken." Begeren wij, "de vruchten der gerechtigheid?" wij zijn er mee vervuld door vereniging in Hem. In het kort, onze Vader heeft ons "gezegend met alle geestelijke zegeningen in Hem; de reden dat wij er niet meer van genieten is omdat wij ze in onszelven zoeken. O om nu een oog te hebben wat alleen op Jezus ziet! Dan zou ons gehele lichaam "verlicht zijn." Maar dit kan niet uit onszelven en kan alleen gedaan worden door de kracht van de Heilige Geest. Hij is het die deze gezegende insluiting van de ziel in Christus uitwerkt, wat is gelijk de vermoeide duif die in de ark genomen werd; en u weet ze werd binnen gehaald na een tevergeefs ergens anders zoeken. Mocht u zo'n dierbare trekking der Goddelijke kracht hebben, zodat u de rust door het geloof mocht ingaan, welk geloof is niet uit ons, het is Gods gave. Als u eenmaal bent opgenomen in het liefdevolle hart en de liefdevolle armen van Jezus, zal u bevinden dat meer dan duizend jaar wachten niet opweegt tegen zo'n volkomen gezegende verlossing, zo'n dierbare en volzalige Zaligmaker, zo'n volheid in Zijn werk, bloed, gerechtigheid, liefde en Persoon, naast de eeuwigheid zal er nimmer een volle verzadiging zijn, en zo'n gezegende toegang nu door het geloof, dat, hoewel ik er haast niet over durf spreken wens ik u oprecht de blijde en spoedige vreugde ervan. Moge de zoete liefde van Jezus ons dringen om meer en meer goed van Zijn Naam te spreken en mocht de reuk ervan onze zielen, lippen en leven geurig maken, zodat de mensen van ons mogen bekennen dat we veel met Hem zijn en veel Hem gelijk zijn.

Mocht u maar ten volle deze woorden krijgen te beleven "Waarom wij ook altijd bidden voor u, dat onze God u waardig achte der roeping en vervulle al het welbehagen Zijner goedheid, en het werk des geloofs met kracht; opdat de Naam van onze Heere Jezus Christus verheerlijkt worde in u, en gij in Hem, naar de genade van onzen God en den Heere Jezus Christus."!

Uw toegenegen, R. Bryan.

2. De vrijmachtige liefde van Christus als de Bruidegom.

Aan E.M.

(Te ontvangen, "zo de Heere wil" op haar huwelijksdag)

31 Oktober 1849.

En waarom wenst de waarde juffrouw, een regeltje van de nederige, onwaardige sprokkelaarster, terwijl zoveel tere gewaarwordingen uw hart zullen ontroeren? Is het omdat ze daardoor begeert alles te verzaken, (zelfs wanneer haar net vol weldaden naar de kust getrokken wordt, en Jezus alleen wil volgen? Is het omdat ze verlangt, om op die dag wanneer ze haar aardse bruidegom krijgt, hem aan de Heere terug te geven, om haar hemelse te omhelzen, om zo met Hem in beslag genomen te worden, dat Hij immer tussen haar ziel en haars harten beste aardse liefde zij? Als het aldus met haar gesteld is, dan zegt de sprokkelaarsters hart, amen! en moge dat de Heere ook zeggen.

Waarde juffrouw, daar u mij verzocht hebt u met deze gelegenheid een regeltje te sturen, kan ik u dat niet onthouden, maar ik belijd nederig dat het niet in mij is om te schrijven wat u begeert. Laat ons daarom opzien naar de waarde Getuige Jezus, dat onder Zijn Goddelijke zalving onze overdenking van Hem zoet mag zijn. Het is de hemelse Minnaar en Bruidegom van Zijn Kerk waar we juist nu zo graag over denken. O wat een contrast met zelfs de beste aardse echtgenoot! Zij hebben lief en maken een keus vanwege sympathie en iets innemends, en hopen op een getrouwe wederkerige genegenheid. Maar Hij, onze wonderlijke Jezus, heeft lief, verkiest, en besluit om te huwen en aan Zich te verbinden met het stellige vooruitzicht van schuld, ongenade, en zonden; ach, en ook onreine afdwalingen, want Hij zegt: "Want Ik heb geweten dat gij gans trouweloos handelen zoudt, en dat gij van de moederschoot af een overtreder genaamd zijt." Toch heeft Hij ondanks alles lief en heeft hen van alles met Zijn dierbaar bloed verlost. Wanneer Zijn bruid 'met vele boeleerders heeft geboeleerd,' dan is Zijn wonderbare taal, "keer weder, want Ik heb u getrouwd" daardoor overwint Hij Zijn trouweloze bruid met de liefde welke zij versmaad heeft, een liefde, een met recht onvergelykbare liefde. Mocht dit vuur opnieuw in uw ziel ontstoken worden, dat u nu alle dingen schade en drek mocht rekenen, terwille van zo'n Geliefde. Diende Jacob zeven jaar voor zijn Rachel, dat bij dag hem de hitte verteerde en bij nacht de vorst en waren die in zijne ogen als enige dagen door de liefde die hij voor haar had? Onze Geestelijke Jacob heeft hem verre overtroffen. Hij verliet de troon Zijner heerlijkheid voor Zijn arme Rachel en kwam in haar nederig vlees, in de gestaltenis eens dienstknechts en diende drie en dertig jaar onder de Wet terwille van haar. Hij verdroeg de hitte der verzoeking, vermoeidheid en dorst evenals de koude der schande en hoon, met de tegenspraak der zondaren tegen Zich. Hij dacht dit niet teveel; want toen Hij het werk terwille van haar volbracht had, ging Hij voor haar blijmoedig het bitterste deel van Zijn lijden aan, wat zelfs Zijn machtig hart aangreep met zielsstrijd, terwijl Zijn waarde lippen baden, "Vader, indien mogelijk; (met de verlossing van Mijn Bruid) neem deze drinkbeker van mij weg; doch, (ach! wie kan zeggen wat dat woord inhield,) niet, wat Ik wil, maar wat Gij wilt." Zie de diepte van Zijn onwrikbare liefde! De beker der vloek moest gedronken worden, of de gevangen Bruid moest verloren gaan. En Hij drinkt hem en wendt Zich niet af totdat ook de droesem geledigd is; dezelfde heilige lippen die hem geledigd hebben konden in triomf zeggen: "Het is volbracht!" Voor de vreugde die Hem voorgesteld was, (om Zijn ondertrouwde te bezitten) heeft Hij het kruis verdragen, en de schande veracht, "en is

gezeten aan de rechterhand van de troon Gods, " Tot de volmaaktheid daar is en voor de samengebrachte menigte het heerlijk zal worden verkondigd, "want de bruiloft des Lams is gekomen, en Zijne vrouw heeft zichzelf bereid." Dan zullen de geestelijke Jacob en Rachel elkaar ontmoeten en omhelzen om nooit meer te scheiden; zij opwakende, zal verzadigd worden met Zijn beeld, en Hij haar nu ziende in heerlijkheid, (den arbeid Zijner ziel,) zal eveneens verzadigd worden.

*"Spoed! en gloor gij dageraad
Der eindeloze zaal'ge staat,
Als zonden zullen enden
De dood zal sterven,
Christus Zijn glorie zal ontvouwen
En ons oog Zijn stralen aanschouwen"*

*"Dan, gehuld in eeuw'ge zaligheid,
Te midden van de hemel schare,
Zijn liefde ten toon gespreid,
Zal elk gezang daarvan gewagen."*

"Ontzet u hierover, gij hemelen! en ontzet u gij aarde!" dat deze verheerlijkte Immanuël, de Vredevorst, die de engelen aanbidden, en voor wie de serafijnen zich buigen, die vanuit de eeuwigheid op Zich heeft genomen om te komen en Zijn Bruid in deze arme wereld te zoeken, om haar voor Zichzelf op te eisen. Toch is het zo. Maar ze is walgelijk en vertreden! 1) Dan zal uit Zijn dierbare aderen de rijke karmozijnen vloed stromen om haar te reinigen, en Zijn Geest zal voor haar de fontein openen voor haar zonden en onreinheid. Maar ze is naakt en bloot. Dan zal Hij Zijn vleugel over haar uitbreiden, (Ezech. 16:6,) en zal voor haar weven, op het weefgetouw der wet. Fijn linnen, rein en wit, een kleed waarin ze zal verschijnen aan Zijn hof. Bovendien zal de geest Zijn gerechtigheid nabij brengen, en haar in het wit kleden " de klederen des heils," en haar de "mantel der gerechtigheid," omdoen "gelijk een bruidegom zich met priesterlijk sieraad versiert, en als een bruid zich versiert met haar gereedschap." Maar ze is krank, ze is melaats, toch zal Hij haar de gezondheid weer doen rijzen, want Hij zegt: "want Ik ben de Heere, uw Heelmeester;" want Hij is tot zonde voor haar gemaakt, opdat zij zou worden "rechtvaardigheid Gods in Hem." Maar ze heeft geen persoonlijke bekooring, ze is lelijk.

Bovendien zal Hij Zijn heerlijkheid op haar leggen, en daardoor zal haar schoonheid volmaakt zijn. Maar zij is arm, daarom geeft Hij Zichzelf en Zijne volheid aan haar, aldus begiftigt Hij haar met een goede bruidschat. Maar ze is ongewillig, en heeft geen hart voor het huwelijk want ze gehoorzaamd een vijandig overste maar haar behagen is ook in de wereld en in het vlees. Hij zal haar een nieuw hart geven, en zal een nieuwen geest geven in het binnenste van haar; de Geest zal haar gewillig maken op de dag van Zijn heirkraft, "en de naam der Baäls van haren mond wegdoen, " zodat zij in het stof aan Zijn voeten zal zeggen: "andere heren behalve Gij hebben over (mij) geheerst; doch door U alleen gedenk (ik) Uw Naam." En nu de Geest haar hart geroerd heeft neemt ze waar dat ze krank is en ontdekt haar onreinheid en naaktheid, weet dat ze lelijk en arm is en kan niet geloven dat het hart van de Bruidegom haar genegen is, of dat ze gunst in Zijn ogen zal vinden, en daarom roept ze uit: "ik ben zwart." Zie, ik ben walgelijk, mijn schoonheid is veranderd in verderf; maar Hij overstelpt haar door te antwoorden "Geheel zijt gij schoon, mijne vriendin, en er is geen gebrek aan u." Dan roept ze uit: "Zet mij als een zegel op Uw hart, als een zegel

op Uwen arm, want de liefde is sterk als de dood." Hij antwoordt: "Vrees niet, want Ik heb u verlost, Ik heb u bij uw naam geroepen, (Hefzi-bah) gij zijt Mijn." Nu waagt ze het, met een bekoord hart te verklaren, "Mijn liefste is mijn, en ik ben Zijne. Hij draagt de banier boven tienduizend; en al wat aan Hem is, is gans begeerlijk." Aldus vinden deze zaken van deze wonderbaarlijke ondertrouw en vereniging voortgang, "in welke dingen de engelen begerig zijn in te zien, "en de duivelen begeren het te verijdelen, aan de eerste wens zal heerlijk voldaan worden; maar de andere zal teleurgesteld worden, want niemand zal Zijn geliefde uit Zijn handen rukken; en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen. Loof Hem voor zo'n liefde als deze! Het mag wel gevraagd worden, Wie is Deze wonderlijke Geliefde die door zulke dieptens voor Zijn bruid wilde gaan, en op Wien de zwakke schone leunt als ze opklimt uit de woestijn? Ach! Hij is Dezelfde die, van eeuwigheid was de grote "Ik ben," de Machtige God, door Wien alle dingen geschapen zijn, Die voor alle dingen was, en bij Wien alle dingen bestaan. Het is Hij Die, in de volheid des tijds de moederschoot van de nederige maagd niet beneden Zich geacht heeft, maar werd een kindeke, en werd in de gedaante gevonden als een mens. Dezelfde verheerlijkte Persoon die van Edom kwam met besprenkelde klederen, van Bozra, versiert in Zijn gewaad, die voorttrekt in Zijn grote kracht, die de wijnpers des Almachtige toorns alleen trad, en er was geen der volkeren met Hem. Het is Hij Wiens aangezicht was, gelijk de zon schijnt in hare kracht, en toch Wiens "aangezicht alzo verdorven was, meer dan van iemand, en Zijne gedaante, meer dan van andere mensenkinderen." Hij is de Heilige van de heiligen, en toch "een Man van smarten, en verzocht in krankheid; heilig, onnozel, onbesmet, en afgescheiden van de zondaren," en toch "met de overtreders geteld geweest." Onder het gezicht der zonden en de straf. Jezus Die in de hof van Gethsémané, in zware strijd was zweette gelijk grote druppelen bloeds, die op de aarde afliepen. O, die rijke, rijke druppelen uit Zijn dierbare aderen, van meerdere waarde dan al het goud en juwelen die Zijn handen gemaakt hebben!

Dit is de vrijmachtige Bruidegom waarover we spreken. Zijn liefde heeft verlost, en het ontsteekt de ziel van haar die nu probeert te vertellen over Zijn waarde, die op Calvarië aan het vloekhout gehangen werd, en daar eindigde Zijn lijden uit liefde. Kom, en zit met mij een moment onder de schaduw van Zijn kruis. Ik wil de vreugde van uw huwelijksdag niet ontsieren, maar verhogen, zie op, en onthoudt dat Hij daar als Man hangt te bloeden. Het is de Bruidegom, die uit liefde voor Zijn Bruid, deze onbekende doodsangsten verduurt. Zie hoe Zijn heilig vlees verwond is, en Zijn dierbare handen en voeten doorboord met ruwe nagelen. Hoe is Zijn hemels voorhoofd opengereten door stekende doornen, en Zijn waarde zijde met de gruwelijke speer; elke gapende wonde roept uit, de Mens is schuldig, God is liefde. Maar God is ook rechtvaardig! O, zie Zijn dierbaar bloed nederdruipen. Het vloeit voor zondaren zoals ik, en u! Zie en verwonder u; zie en wees getroost; zie en aanbidt.

"Zie hier tot liefde uw hart versmelt,

En gebied elke slaafse vrees, vertrek!"

Zeg eens, is uw ziel niet bewogen tegenover zo'n verheerlijkte Geliefde! en wil het zich niet met mij verenigen door te zeggen:

"Verbrijzelde Bruidegom, neem ons geheel,

Neem en maak ons zoals Gij wilt."

O verheerlijkte Heere, wij aanbidden U! Gij zijt schoner dan de kinderen der mensen! Genade is in Uw lippen uitgestort. "Uw schoonheid is nimmer af te malen, Tot w' U aanschouwen van aangezicht tot aangezicht. Wij bemediteren graag Uw lijden, maar zijn verheugd dat het nu voorbij is. Gij hebt geleden en Gij sterft niet meer! Gij zijt gegaan naar onze Vader en tot Uw Vader; en wij verwachten Uw "wederkomst" en dat

U ons zult opnemen, om met U te zijn, om Uw heerlijkheid te aanschouwen en edeler en zoeter Uw stervende (en toch nimmer stervende) liefde te bezingen en Uw verlossende macht te verhalen, terwijl wij met een verrukt hart, op Uw onvergelykelijke schoonheid staren . . .

Vergeef mij alstublieft mijn vele woorden. Het is voor mij een aangrijpend onderwerp, vol zaligheid, het schrijven is voor mij geweest als tralies waardoor mijn dierbare Geliefde was blinkende. O mocht Hij op u schijnen!

En als u uw hand en hart aan ..... geeft, mocht dan de Heilige Geest u krachtadig opwekken en u verwaardigen om uzelf meer aan Jezus te geven dan immer. Ik kom niet tot u met wereldse gelukwensen; dat past niet bij onze godsdienst, en het bijzonder volk. Maar ik kom met een oprecht hart, begerende voor u beiden, elke uitnemende verbondszege, met de zoetste weldaden in de nieuwe staat die u nu aangaat, en dat dit voor u zij als slechts een schaduw, dat u door de kracht des Geestes tot een vollere genieting van vereniging en gemeenschap mocht komen met onze lieflijke Immanuël, en met de Vader in Hem. Mocht u vereniging in en van de Heere zijn. Moge Zijn Naam verheerlijkt worden, en Jezus dubbel dierbaar voor uw zielen. Het onderwerp behoeft meer dan Engelen macht om al Zijn volheid te vertellen. Altijd de uwe in Jezus.

Ruth.

3. Een woord van vermaning tegen wereldgelijkvormigheid. "Adam waar zijt gij?" "Wat maakt gij hier Elia"?

Aan E.M.

High Pavement, Nottingham 5 Augustus 1854.

Geliefde vriendin,

De bovenstaande vragen kwamen, voor mijn geliefde vriendin, mij voor, ik weet niet waarom. Vanavond heb ik een preek gehoord uit het laatste gedeelte van deze hoofdstukken en ik moet u de hoofdinhoud van een paar opmerkingen schrijven, hoewel niet in precies dezelfde woorden, "wat maakt gij hier Elia"? Het mag tegen sommige gelovigen gezegd worden: Wat maakt gij hier werkeloos en traag in uws Heeren dienst"? Gij was erg bedrijvig in het dienen van Satan en de wereld, waarom dan zo loom in de dienst van Hem Die u met Zijn bloed gekocht heeft en wist wat het was om vermoeid te zijn door het werken voor u (Joh. 4:6). Wederom, het mag tot sommigen gezegd worden: "Wat maakt gij hier in een plaats of in een gezelschap waar de Heere niet geliefd wordt, geëerd of gekend?" Uw ziel zal schade lijden, uw geestelijk leven zal verwelken want het is een erg teergevoelige plant en wordt gemakkelijk benadeeld. Indien een gelovige, ongeroepen door de Voorzienigheid, in werelds gezelschap zal zijn, zal zijn geestelijk leven zeker verwelken. Ach! wat maakt gij hier Elia? "Wat maakt gij hier"? mag nogmaals gezegd worden als de gelovige te midden van mist en duisternis verkeert waardoor de Zaligmaker Zich verbergt. Wat maakt gij hier? gij dien Ik heb verlost; gij aan wie Ik Mijzelf heb geopenbaard, gij aan wie de Geest verzegeld heeft; "Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde", wat maakt gij hier met verduisterde bewijzen? Is het niet omdat ge op uw eigen hart ziet in plaats van op Mij te zien en tot Mij te komen, Die voor u gemaakt ben, wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking en verlossing? De Geest moge er ons aan ontdekken

wat in onze harten is om ons te vernederen en in de laagte te brengen, maar als we daar op zien om troost en bemoediging te vinden dan zullen onze bewijzen verduisteren, de wolken zullen zich welhaast rondom ons samenpakken en onze somberheid zal nog somberder worden. "Wat maakt gij hier Elia"? Wij moeten niet in onszelf zien en leren niet op voorgaande bevindingen te leven hoe waar ook, of op voorgaande openbaringen hoe klaar ook, maar we moeten zoeken naar nieuwe blijken van genade. Het is een grote les waar in we erg traag zijn om te leren, niet te leven op de ontvangen genade ....

4. Geestelijk verval (1)

De twee volgende brieven werden geschreven op verzoek van E.M. ten dienste van een bejaarde pelgrim, die zich erg beklaagd had over het gemis van die geloofsvrede en vreugd, waarover ze zo vaak gelezen en gehoord had, wat ze ook, naar men gelooft, zelf in haar jeugd beoefend had. Men vreesde dat de verborgen oorzaak van dit onheil lag in de vele en verscheiden lief de werken, die voor haar ziel een strik geworden waren, en haar wegvoerden van een nauwe wandel met God, waarin alleen het licht van 's Konings aangezicht gezien wordt. Daar in deze dagen van godsdienstige bedrijvigheid ook nog vele soortelijke gevallen kunnen zijn, worden de brieven nu gedrukt, in de hoop dat de zegen die ze inhouden ruim door anderen in gedeeld mag worden nu de schrijfster en leester verzameld zijn tot hun rust, afwezig van net lichaam maar tegenwoordig met de Heere, "zonder wolk ertussen!"

Aan E.M.
High Pavement

Februari 1856.

Zeer geliefde in Jezus,

In Zijn altijd welriekende Naam verlang ik weer mij met u te onderhouden in Hem en door Hem; dat Hij dan daarin verhoogd moge worden, en onze harten opnieuw met Zijn liefde moge branden, want Hij is de oorsprong. Hoe meer wij te doen hebben met de oorsprong, zoveel te meer uitwerkingen er op volgen. Vandaar dat onze lieve Heere zegt: "Blijft in deze Mijn liefde." Niet daarbij te kennen gevende dat Zijn liefde van Zijn voorwerp kan weggenomen worden. Maar spoort ons aan om steeds in Zijne liefde te blijven door de levende werkingen van een door de Geest gewrocht geloof. Alzo zal onze kleine vonk tot een vlam worden, door een constante gemeenschap met het vuur vanwaar het ontspringt, deze geloofsgemeenschap schijnt de tussenpersoon.

Als deze dierbare genade niet in gezonde oefening gehouden wordt op de Persoon, het werk, het lijden, het bloed en de rechtvaardigheid van onze dierbare Verlosser, dan zal de ziel stellig terecht komen in een kwijnende, lusteloze geestelijke conditie. Gebed, lof, liefde, vreugde, vrede en alle andere genaden zullen op een laag peil zijn.

En wat er ook voor uiterlijke schijn of belijdenis moge wezen, het hart zal zich bewust zijn van de afstand en bedeesdheid met zijn Heere.

U weet ik spreek over één die door de Geest levend is gemaakt en dus een levende ziel is, want wij kunnen een levende zijn maar niet levendig; wij mogen werkzaam zijn voor onze Heere, maar niet geestelijk in onze zielen; wij mogen ijverig aangaande de zaligheid van anderen zijn, maar niet voor onze eigen ziel leven in de vreugde der zaligheid. Wij mogen een instrument zijn om het brood en het water des levens aan

anderen uit te delen en zelf in onze ervaring daarvan geen dagelijkse vernieuwing in onze zielen genieten. Ik denk droevig dat dit tegenwoordig veel het geval is in overeenstemming met de Schrift: "zij hebben mij gezet tot een hoedster der wijngaarden; mijnen wijngaard, dien ik heb, heb ik niet gehoed." Mogen wij niet zeggen zoals de Heere op een ander onderwerp: "deze dingen moest men doen en het andere niet na laten?"

De reden dat ik dus oordeel is, omdat er personen zijn die zo levendig kunnen converseren over hetgeen zij voor de Heere doen en nochtans traag zijn om te spreken over wat Hij voor hen doet. Ze schijnen groot vermaak te scheppen om alles te vertellen wat er in het rond gebeurt, maar als hen enig hartonderzoek wordt thuis gebracht schrikken ze terug. In feite, als men spreekt over persoonlijke genieting van de liefde, bloed en zaligheid van Jezus, dan is er bij sommigen geen weerklank maar zij zien het als egoïsme; terwijl anderen het hebben over jaren geleden toen Hij hen dierbaar was en belijden dat ze er nu weinig meer van hebben. Ze zijn zó in beslag genomen door hetgeen zij werkzaamheden voor Hem noemen, zodat zij weinig van Hem horen, weinig tegen Hem zeggen en weinig van Hem genieten en mogen terecht zeggen: "Terwijl ik hier en daar doende was, is Hij weggegaan." Het is zeer betreurenswaardig dat er levende zielen zijn die constant ten goede voor een ander bezig zijn terwijl ze zelf Jezus van verre volgen. Zeer velen, zoals ik vrees dat er zijn, ja honderden, die Hem alleen kennen in hun oordeel en toch steeds bezig met lezen, onderwijzen en converseren in Zijn gezegende Naam. Dit is een dag van grote belijdenis maar toch is wezenlijke Godsvrucht zeer in verval, een nauwe wandel met God wordt te weinig naar gezocht. Droevig inderdaad, zijn deze feiten; wij mogen met David wel zeggen: "Doorgrond mij, o God! en ken mijn hart; beproef mij en ken mijne gedachten, en zie, of bij mij een schadelijke weg zij, en leid mij op de eeuwige weg."

U zult u niet verwonderen dat ik hierin geoefend ben, omdat we meer dan eens in conversatie hiermede in aanraking zijn geweest; en inderdaad geliefde vriendin, ik gevoel meer en meer het diep belang om in nieuwigheid des levens gehouden te worden door de zalving des Geestes. Zodat wat wij ook voor werkzaamheden voor het goede van anderen mogen hebben en echter overvloedig mogen arbeiden voor hun zaligheid toch moet er een constante gemeenschap met onze dierbare Heere onderhouden worden, anders zullen onze zielen nooit met vrijheid aan het hof rusten. Om altijd te werken om boodschappen voor de Koning te doen en nooit Zijn aangezicht te zien, Zijn stem te horen, of een teken van Hem te ontvangen, o hoe beklemmend voor een die Zijn liefde genoten heeft en onder Zijn schaduw gezeten heeft met groot vermaak en bevonden heeft dat Zijn vrucht het gehemelte zoet is! Wat een geruststelling voor een waarlijk verlangende om te smaken dat de Heere genadig is.

De eerste moge wel zeggen: "Geef mij weder de vreugde Uws heils." En de laatste. "Gedenk mijner, o Heere, naar het welbehagen tot Uw volk, bezoek mij met Uw heil."

Als we persoonlijk verkeer met de Koning mogen genieten en door het geloof met en door Hem mogen wandelen dan zal de tijding van Hem het vurigste zijn, zijnde fris van Hemzelf, dan zal er een duidelijke zoete geurigheid van Hem zijn evenals een goed woord van Hem. Ik kan u niet vertellen hoe droevig mijn hart is als ik deze geurigheid mis in degenen die lang in de wegen des Heeren geweest zijn en ook ijverig om Hem te dienen. Ze zijn met allerhande dingen overladen en te weinig met Jezus alleen, zonder Wien wij worden als zout dat zijn smaak verloren heeft. Ik treur voor hen en beef voor mijzelf, denkende aan sommige teksten die mij vaak tot groot onderzoek des harten gebracht hebben en worstelingen met de Heere; Matth. 5:13,

Hos. 10:2; "Hij heeft hun hart verdeeld, nu zullen zij verwoest worden." En ook veel in Jeremia 2 en ook in Openbaringen 2:4 "Maar Ik heb tegen u, dat gij uwe eerste liefde hebt verlaten." Het geeft niet wat grote werken er ook mogen zijn indien die liefdegeur gemist wordt. O moge onze genadige Heere ons dichter en dichter bij Hem brengen, om ons in de liefde te laten blijven. Ja, opdat gij ten volle kondet begrijpen met al de Heiligen, welke de breedte, en lengte, en diepte en hoogte zij, en bekennen de liefde van Christus welke de kennis te boven gaat." Moge Hij ons vervullen met de Geest, opdat, we zó mogen getuigen aangaande we smaken, horen en zien dat andere harten ook mogen ontsteken met verlangen naar dezelfde genieting van de gezegende gemeenschap, zoals de geliefde apostel zegt: "hetgeen wij dan gezien en gehoord hebben, dat verkondigen wij u, opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben, en deze onze gemeenschap ook zij met den Vader, en met Zijnen Zoon Jezus Christus. En deze dingen schrijven wij u, opdat uwe blijdschap vervuld zij." Hij verlangde dat ze verheugd in de Heere mochten zijn; en het Koninkrijk Gods is niet gelegen in woorden maar in kracht, het is Gerechtigheid, vrede en vreugde in de Heilige Geest. Dit zijn zaken waar een vreemdeling van God niets vanaf weet, want zulken hebben alleen met buitenkantse werken te doen, maar: "Het Koninkrijk Gods is binnen ulieden." Daarom alzo wij een onbeweeglijk koninkrijk ontvangen, laat ons de genade vast houden, door dewelke wij welbehaaglijk God mogen dienen, met eerbied en godvruchtigheid. Want onze God is een verterend vuur.

O wat een onuitsprekelijke genade dat we door de Geest der aanneming mogen zeggen: "Onze God," en "Onze Vader." Ofschoon Hij een verterend vuur is voor degenen waar de zonde wordt gevonden. Toch heeft Hij voor ons een weg ter ontkoming gemaakt, door het bloed van onze Oudste Broeder, leggende op Hem al onze ongerechtigheden! Deze doornstruik en doornen werden tegen Hem in de strijd gezet, op Zijn Heilige Persoon werd alles door de Goddelijke rechtvaardigheid verteerd. O laten we ons van al het geschapene afwenden en zien dit grote gezicht, want het is hartverwarmend en Christus innemend om te zien de struik van menslievendheid en dat verterende vuur terwijl het toch niet verteerde. Zie onze dierbare Borg verdurende al de bittere smarten tot al de zonden van Zijn uitverkoren volk verzoend waren en Hij triomferend kon zeggen: "Het is volbracht." Dat was inderdaad de overwinnaarszang! en het wordt telkens weer door het gelovige hart herhaald door de kracht van de gezegende Geest: "Het is volbracht, volbracht voor mij." Het persoonlijke hiervan is de zoetheid, hier is spijs voor geloof, hier is liefdesfeest. Op zo'n gelovig gezicht van de stervende Heiland stijgen we op boven de dingen van een stervende wereld en ervaren we door het geloof onze vereniging met Hem en kunnen we zeggen: "Ik ben met Christus gekruisigd." "Want de liefde van Christus dringt ons: Als die dit oordelen, dat, indien één voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn. En Hij is voor allen gestorven, opdat degenen, die leven niet meer zichzelf zouden leven maar Dien, Die voor hen gestorven en opgewekt is." (2 Cor. 5:14,15). Dit is een hartverwarmend onderwerp, maar ik moet ophouden. Moge wij hier meer en meer bevinding van in het hart krijgen, om nooit alleen maar "in lippentaai te rusten" wat alleen maar leidt tot armoede der ziel Daar is een spreken óver Christus wat alleen maar tot verarming leidt, dat is, als de lippen het hart voorbij streven; maar als hij daar door het geloof verblijft geeft Hij Zijn Naftali schone woorden, daar is een opwassen; Hij wordt geëerd en de ziel verfrist. O mocht Hij Zijn Geest op Zijn volk uitstorten om de doden en de levenden, die in een slaperige zielstaat zijn, te verlevendigen, die hun lampen brandende moeten hebben en hun lenden omgord. Mocht er eens een groot onderzoek des harten zijn, aangaande de vraag, waarom zou er (zijnde een Koningskind) van dag tot dag, zo'n magerheid zijn?

Is er geen oorzaak? Is er geen brood genoeg in het Vaderhuis? Is er geen afkeren geweest van Zijn Geestelijk spijze tot armzalige dingen van de wereld? Moge de Heere al dezulken terug brengen tot hun eerste liefde en hun alzo verder leiden tot die meer gezegende openbaringen van Hemzelf, die zelfs op onze pelgrimstocht genoten kunnen worden. "Alzo zegt de Heere Heere: Daarenboven zal Ik hierom van het huis Israëls verzocht worden, dat ik het hen doe."

De Heere zegene u ten allen tijde met zoete en nabije gemeenschap met Hem. Een innig vaarwel,
uw liefhebbende en altijd toegenegen Ruth.

5. Geestelijk verval (2)

Aan E.M.

High Pavement

Maart 1856.

Zeer geliefde in Jezus.

Ik moet een andere gedachte of twee over ons laatste onderwerp zenden. U weet het was geestelijk verval tengevolge van smaak en zalving in levende zielen. Wij hadden het in het bijzonder over de gevallen die in uiterlijke naleving nauwgezet werkzaam waren in alle werken der naastenliefde, vurige beijveraars voor de zaligheid van anderen. Droevig, inderdaad, is een geval als dit; ik ben overtuigd dat sommigen beschuldigd van staat zijn, maar er niet van bekeerd. Een erkenning van afdwaling is nog geen terugkeer; een bewustheid van een droge, onvruchtbare staat is geen herstelling. Misschien kunt u zich nauwelijks een levende ziel voorstellen, overtuigd zijnde van verkeerd te zijn en toch daar maar blijft hangen, zonder ernstig en ijverig zoeken naar het rechte maar ik kan dat wel; want dit slechte, slechte hart heeft ervaren dat op slaperigheid en lusteloosheid soms slaap volgt zodat er geen hart is om op te staan en God aan te roepen om redding. Ziende dat het geval te slecht is. We krimpen in één wetende het ten volle en vrezende om volkomen wakker geschud te worden om moeitevol te rapen wat in het vlees gezaaid is. Geen verlangen om tot elke prijs teruggebracht te worden in nauwe vereniging met onze God. Kijk naar Jona, hij wist dat hij een omzwerper was maar er bleek geen vurig verlangen naar terugkeer; hij wilde het liever in de slaap vergeten. De storm was des Heeren boodschapper om de mannen te verplichten om hem wakker te maken en de vis Zijn dienstknecht om hem in te slokken, zodat hij van zijn zorgeloze slaap naar beneden moest naar "de buik der hel" (Eng. overz.) om te maken dat hij hartelijk zijn God moest aanroepen; en van die lage plaats werd het zoete gezang in zijn mond gelegd; "De Zaligheid is des Heeren." Niet alleen het redden van de hel is van de Heere maar ook de vele uitreddingen die we op onze pelgrimsreis nodig hebben. O! het is een gezegende zaligheid om naderbij gebracht te worden als er een "van verre volgen van Jezus" is geweest en door Zijn dierbaar bloed te worden gezuiverd en gereinigd van ons eigen gedoe, werken en bedekselen die een hindernis zijn tussen de ziel en Hem. Het is een zegen dat die zaken, die de troost van God aan ons gering maken, weggenomen worden. Maar hier is het beproevende punt, wat er ook tussen God en de ziel is moet weggenomen worden om de nabijheid te herstellen en dit is een offer waar de meesten van ons om beven, vindende het gemakkelijker om het verkeerde in anderen te veroordelen dan het in onszelf te erkennen en de Heere nederig en hartelijk te vragen om het weg te nemen.

Zoals ik al gezegd heb, zijn er velen in deze drukke maar koudhartige dagen, velen van 's Heeren volk werkzaam en ijverig in Zijn dienst, maar de room van hun gemeenschap is verdwenen en de vurige liefde verkwijnt. Er zijn klanken over Jezus en de zaligheid op de lippen, maar niets van Zijn zoete geur vloeit uit de harten, noch iets van Zijn nieuwe blijken om aan degenen te vertellen die Zijn Naam vrezen. Sommigen zijn in zekere mate op de hoogte van hun staat, maar worden er niet uit gered; ze weten dat het met hen niet is als in de voorgaande jaren, maar ze hebben het te druk om nauwkeurig acht te geven op persoonlijke feiten en zijn niet ijverig om de staat van hun eigen volk en kudde te kennen, (Spr. 27:23) zij verlangen een verandering in hun staat maar hebben geen tijd om het te zoeken. In deze zin zijn ze als de luie die begeerde en niets had. Al hun energie gaat uit naar iets anders, ze zijn te veel in beslag genomen met hun godsdienstige verrichtingen om hun Heere, te volgen, Die Zich terugtrok aan de schare in de woestijn en bad aldaar. En Die op een andere tijd op de berg klom om te bidden. En op een andere tijd doorging met bidden tot God. O mijn geliefde, maakte dat onbevleete Lam Gods al zoveel gebruik van een afgezonderde plaats om te bidden, zoals we op vele plaatsen in de Schrift lezen? Hoeveel te meer hebben wij dat dan nodig die de zonden in ons hebben wonen en vaak onder de schoonschijnste vormen aan het werk zijn! De waarheid is dat we zonder dit niet kunnen gedijen.

Waar de ondervinding inderdaad als een wildernis geworden is, wat is daar een dubbele noodzaak om zich terug te trekken over de gevallen van anderen om krachtadig tot God te roepen opdat Hij make dat de wildernis zich zal verheugen en bloeien als een roos! Waar veel gesprekken geweest zijn over een Evangelietijd maar van binnen is het allang, lang nacht, wat is daar een oorzaak om zich van alles terug te trekken en met Hem te worstelen: "Die de doodsschaduw in den morgenstond veranderd." Door zo te doen, zal waarschijnlijk de waarneming van de staat der wildernis dieper worden, alvorens het juichen wederkeert en de nacht zal donkerder worden voordat de helderschijnende Zon der Gerechtigheid weer over de ziel zal opgaan. Toch kan de gezegende Geest ons in staat stellen het te verduren ofschoon Hij die ziel wachtende houdt meer dan degenen die wachten op de morgen, toch zal zo'n wachten niet tevergeefs zijn, want "welgelukzalig zijn die allen, die Hem verwachten." En: "Die do Heere verwachten, zullen de kracht vernieuwen." Hoe zwak ze echter ook geworden zijn, de Heere hernieuwde de kracht van Zijn volk, als eens arendsjeugd, zodat ze weer mogen zingen als toen Hij hen uit Egypte uittoog. Het moge aanmatigend schijnen om over de staat van levende, werkzame, nuttige Christenen te spreken; maar als sommigen de wacht houden terwijl anderen aan het werk zijn, moeten zij het resultaat van hun waarnemingen voor het algemeen welzijn maar eens vertellen, ze zouden in het bijzonder alarm slaan als zij gevaar ontdekten. Nu dit is het juist wat ik waarneem. Ik nader snel de eeuwigheid en ondervind het diep belang dat de zaken tussen God en de ziel duidelijk moeten zijn. En wat nog meer, het heeft Hem liefd om mij veel nauwe gemeenschap met Hem te geven en een weinig om te zien wat er in de kerk omgaat. Ik vind daar vele werkzame leden van de Koninklijke familie die het hof vermijden, hebbende weinig persoonlijk verkeer met de Koning. Mijn hart is met medelijden jegens hen vervult en de liefde van Christus dringt mij te zeggen: "Mijne broederen, deze dingen behoren alzo niet te zijn;" Zou God zulks niet onderzoeken? Want Hij weet de verborgenheden des harten. En al* Hij het zal zoeken op het doodbed en het hout, hooi en stoppelen zullen dan verbranden hoe bitter zal het dan zijn! O ik zou sterk tot God willen roepen voor mij en de hele levende familie, of Hij door Zijn Geest, als met een kandelaar, onze harten wilde doorzoeken om er ons aan te ontdekken waardoor zij van Hem afgeweken zijn; ook

dat Hij ons niet wil laten terug deinzen van het licht als we enige overtuiging van zonden opmerken, maar moet ons bewegen om te verlangen en te zoeken om het ten volle te leren kennen en om tot het licht gebracht te worden, hebbende onze daden beleden en onze zielen bevrijd als uit de strik van de vogelvanger.

Ik verlang ernstig om de werkelijke staat van mijn toestand te kennen en mijn ziel voor het "zwaard des Geestes" open te leggen welk is het Woord van God. Want wie Hij liefheeft kastijdt Hij en wie Hij kastijdt die heelt Hij. Trouw zijn de wonden van deze Vriend, ofschoon pijnlijk, zou ik dat eerder begeren dan Hem te horen zeggen: "Laat haar, ze heeft de afgoden lief, laat haar achter hare goden gaan." O neen mijn dierbare Jezus dat zou ik niet kunnen dragen zelfs niet voor één moment, in mijn beleving wil ik steeds met U zijn, veel van U kennen, veel van Uw liefde gemeten, en dagelijks met U in innemende gemeenschap wandelen. Dit wil ik ook voor de gehele levende familie en zou in het bijzonder willen pleiten voor die ijverende werkers die elk middel aangrijpen om anderen tot U te brengen, die nochtans zelf zelden Uw aangezicht zien of Uw stem horen en hier niet over weeklagen.

O, verleen hen een ervaring, een verlevendiging, een terugkeer en een dagelijkse (2 Cor. 4:16) deelname van die vruchten die zij aan anderen aanbevelen. Leg Uw doorboorde handen bij het gat van de deur van hun hart opdat hunne ingewanden over U ontroerd moge zijn, zodat ze met ernstig verlangen mogen zeggen: "Ik zal nu opstaan, ik zal Hem zoeken, Dien mijne ziel liefheeft."

O dierbare Zaligmaker, wij willen U voor hen zoeken, want onze ziel kan nooit voldaan zijn, terwijl we in Jeruzalem zijn zonder het aangezicht van de Koning te zien. Schijn op ons, schijn in ons, schijn door ons; in zulk licht zal levende warmte zijn. Breng ons aan Uw dierbare voeten te zitten en te leunen aan Uw boezem, om door veel gemeenschap met U, welriekend door Uw reukwerk te worden tot verfrissing van elkander. Aldus zal de Drie-enige Jehovah de roem hebben, tot Wien Uw arme dienstmaagd geeft, innige ofschoon zwakke lof. Gezegend zij de Heere God van Israël van eeuwigheid tot eeuwigheid, amen ja amen. Nog een woord liefste vriendin. De gedachten rezen in mijn gemoed op wat is het beste middel voor iemand die na een bewuste achteruitgang verlangt om tot vernieuwing teruggebracht te worden? Natuurlijk, een vernieuwde blijk van Jezus door het geloof; "Wendt u naar Mij toe, en wordt behouden." "Zij hebben op Hem gezien, ja, Hem als een waterstroom aangelopen, en hunne aangezichten zijn niet schaamrood geworden." De plaats om deze blijk te krijgen is de Troon der Genade. Stort uw hart voor Hem uit. Toen de Heen; Israël een goedgunstige terugkeer beloofde zei Hij: "Ze zullen komen met gewezen, en met smekingen zal Ik hen voeren." Terwijl ik aldus dacht, opende ik het gezegende Boek en werd krachtadig bepaald bij deze woorden over de verheerlijking van onze gezegende Heere: "En als Hij bad, werd de gedaante Zijns aangezichts veranderd." O het kwam in mijn hart en ging verder in ernstige verlangens dat zulke afgedwaalde zielen in wie het goede goud verduisterd is, daar bevindelijk gebracht mogen worden door de Geest in vurige gebeden. En als zij bidden zal hun geestelijk gelaat veranderd worden van duisternis tot licht door de heerlijkheid des Heeren die over hen opgaat, zoals in Jes. 6:1 en 2 Cor. 3:18.

Mogen wij zo gedurig hetzelfde beleven, want ik gevoel hoe wij deze Goddelijke vernieuwing telkens nodig hebben. Ik zelf heb graag enige persoonlijke toepassing van hetgeen ik zeg of schrijf, want zonder dat zijn we alleen maar genegen om in verstandelijk spreken of schrijven te vallen, wat voor de ziel niet heilzaam is om hen er uit te halen waar wij zo in geweeeklaagd hebben.

En nu moge Hij bij Wien alle macht is, zegenen wat het Zijne is en vergeven wat het mijne is en u geven dat profijt in het lezen, tot Wiens eer ik belijd, dat Hij mij

verleend heeft in het schrijven. Hij weet een woord op Zijn tijd te spreken. O wat een vreugde zal het zijn om naar Huis te gaan en onze Zaligmaker te zien van aangezicht tot aangezicht! Ik verblijf in Hem, met innige liefde, uw altijd toegenege Ruth - minder dan de minste.

6. "Het zien op Jezus", de weg om de duivel en zijn aanvechtingen te weerstaan.

E.M. ontving deze brief in een tijd dat ze veel gekweld werd met aanvechtingen, de vijand der zielen blies in dat haar voorgaande blijdschap allemaal zelfbedrog was geweest.

Aan E.M.

April 1856.

Waarde Mevrouw,

Het spijt mij dat u op het zinkend zand van ongeloof bent, maar onderaan is Rots, en u zult het eerlang weer bewust gevoelen. "Hij is mijn Zon ofschoon Hij nalaat te schijnen."

*"Ofschoon Hij zich voor een moment verbergt,
Ik ben voor eeuwig in Zijn hart;
En Hij voor eeuwig in het mijne."*

"Werpt dan uwe vrijmoedigheid niet weg, welke een grote vergelding des loons heeft," want, "de rechtvaardige zal uit het geloof leven," maar we sterven door ongeloof. O! geef Hem de eer die Zijn Naam toekomt, "en geeft den duivel geen plaats," maar "wederstaat den duivel, en hij zal van u vlieden." Wederstaat hem door opnieuw de toevlucht te zoeken bij het kruis en bloed van Jezus want al zou zelfs al het voorleden uit het vlees en zelfbedrog geweest zijn, Hij kan nog volkomen zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan. Daarom, "Tot welken komende," zoals de Kanaänesche vrouw ofschoon Hij haar eerst niet antwoordde, toch volgde ze Hem achterna roepende, "Heere help mij." En tenslotte kwam het wonderlijke antwoord: "O vrouw! groot is uw geloof; u geschiede gelijk gij wilt" Moge "de beproeving uws geloofs, die veel kostelijker is dan van het goud, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt, bevonden worden te zijn tot lof, en eer, en heerlijkheid, in de openbaring van Jezus Christus;" ofschoon, nu een weinig tijds (zo het nodig is) bedroefd zijnde door menigerlei verzoeken.

Met innige liefde, uw immer toegenege

Ruth.

7. De zegen door afscheiding van de wereld.

"Niemand kan twee heren dienen; want of hij zal den enen haten en den anderen liefhebben, of hij zal den enen aanhangen en den anderen verachten, Gij kunt niet God dienen en de Mammon." "Weet gij niet, dat de vriendschap der wereld een vijandschap Gods is? Zo wie dan een vriend der wereld wil zijn, die wordt een vijand Gods gesteld."

Aan E.M.
High Pavement,

5 mei 1856.

Zeer geliefde vriendin,

Wat was uw brief welkom, mijn hart leeft met u mee in de zaak waarin u nu voor de Heere geroepen wordt. Mocht u met de Geest vervuld worden om ronduit te belijden dat zulke dingen uit het vlees voortkomen, waarin geen goed woont en tot het kwade leidt, het wandelen naar het vlees, brengt de dood, naar Romeinen 8:13. Let er op hoe sterk deze uitdrukking is, "De werkingen des lichaams doodt."

Het vleselijk gemoed wil zich graag met de wereld vermengen en een beetje schipperen om niet zonderling te schijnen, maar zó dat de godsdienst voor allen aangenaam mag lijken, zich amuseren met onschuldig tijdverdrijf en ontspanning om zowel op deze manier als door andere middelen God te dienen, om zo zowel de oude als de nieuwe mens hun deel te laten behouden. Hoe zeer velen bedriegen nu zichzelf met zo'n belijdenis als deze, wat alleen maar een dwaallicht is die hen naar de put des verderfs leidt. Doch wij: "hebben Christus alzo niet geleerd." Wij weten bevindelijk, dat als de oude mens gevoed wordt sterft de nieuwe en dat ze niet beiden tegelijk vet kunnen worden en toenemen. Bovendien, vrezen wij ernstig dat degenen die zich gewillig met de wereld kunnen vermengen en er geen pijnlijke gevolgen van ondervinden niet het ware leven hebben wat waarneemt waar de dood is, of het ware licht wat duisternis ontdekt en alle boze handel. Zij mogen in een zekere zin "herkauwen" door het praten over de dingen van God; maar ze "verdelen de klauw niet" (Lev. 11:3-8) door zich niet af te scheiden van Gods vijanden, want: "Zo wie dan een vriend der wereld wil zijn, die wordt een vijand Gods gesteld." Wat een sterke taal! Wij zijn geleerd dat in Gods oog niemand rein is dan die geestelijk "herkauwen" en ook "de klauw verdelen." Zijn Woord is een afscheidend Woord, Zijn Geest is een afscheidende Geest, Zijn bevel is: "Gaat uit het midden van hen en scheidt u af," en de liefde van Christus dringt degenen die geestelijk leven, dat zij: "Niet meer zichzelf zouden leven, maar Dien, Die voor hen gestorven en opgewekt is." "De Heere heeft Zich een gunstgenoot afgezonderd" en in wat voor mate of manier: "Zulken zich door menselijk zaad vermengen" (Dan. 2:43) zij ervaren belemmering en nadeel zij zullen bevinden dat zij als gekluisterd zijn met "modderig leem" en wie kan dan vaardig "de loopbaan lopen", "de goede strijd strijden", of vleugelen ener duive gebruiken (Ps. 68:14). Hier valt nooit iets tegenin te brengen, geliefde vriendin en wie u ook min of meer voor zulke dingen wil overreden het moet gezegd worden: "Dit gevoelen is niet uit Hem die u roept" want Hij overreedde Jafet om in "Sems tenten te wonen," niet met de kinderen van Cham. U kunt het wel in liefde van mij verdragen dat ik dit zeg, ofschoon u deze dingen weet en tenvolle overtuigd bent van deze waarheid. Het is wel waarschijnlijk dat u geroepen zal worden, als u voortgaat, het meer en meer na te komen. De Heere zou misschien zelfs wel van u kunnen verlangen om u meer van hen af te scheiden die uw afscheiding van de wereld tegenstaan want Hij zegt: "Kwade samensprekingen verderven goede zeden." En indien deze personen belijden niet van de wereld te zijn, toch haten ze niet "den rok, die van het vlees bevlekt is," waarvan Hij ons gezegd heeft dat te doen.

Wees niet verontrust waarde vriendin, het is een zegen om alles voor Christus te verzaken en wanneer Hij u andermaal roept om iets voor Hem te verzaken, dan zal Hij u daar sterkte voor geven; ja, hoe meer Hij uw hart besnijdt en uw lippen om van en voor Hem te getuigen, des te meer zal u bevinden dat meer belijders u gaan verlaten. Ze houden niet van zo'n hartelijk gezelschap en als ze u niet over kunnen halen tot hun koudwaterstelsel, dan zullen ze vermoeid worden van de uitwerking van uw

specerijwijn, waardoor de lippen van hen die in slaap waren gingen spreken van Hem Dien de ziel liefheeft. Ook zou u niet te beklagen zijn maar eerder te feliciteren, indien, door deze bovengenoemde zaak, deze schipperenden één voor één u zouden verlaten, en u alleen met Jezus en Zijn veracht overblijfsel laten. Hoe meer we voor Hem verliezen des te meer we in Hem vinden. Als we er van af zijn wat tussen Hem en ons zit is dat een winstgevend verlies. Vrees niet "Zijn loon is met Hem" en het is een goed loon, zoals de openbaring en genieting van Hem. Hoor Hem zeggen: "Hoor, o dochter! en zie, en vergeet uw volk en uws vaders huis, zo zal de Koning lust hebben aan uwe schoonheid; dewijl Hij uw Heere is, zo buig u voor Hem neder." Het aankleven van de eerste Adam familie schijnt te zijn als een wolk of sluier over de schoonheid van de bruid; verlaat hen zo zal de Koning lust hebben, ja grotelijks lust hebben, aan uwe schoonheid, die zij niet kunnen zien noch waarderen. Hoe bemoedigend is dit voor u, ofschoon er velen tegen u op mogen staan. Hoe ben ik voort gegaan! Liefde smeert de raderen en laat de pen voortgaan, liefde tot Jezus en liefde tot u, en een ernstig verlangen dat u nimmer terecht zal komen in die "twijfelachtige landstreek", of dat u zal luisteren naar hen die u "alleen maar raden om u van uw uitnemendheid af te helpen". U herinnert u dat ware gezegde: "Zij die zich onnodig met de wereld vermengen en wereldse belijders, zullen slechts Christus gedeeltelijk genieten". O, mocht u nooit enige rust vinden zonder een volkomen Christus en de volheid van Christus en ten allen tijde nieuwe openbaringen van Hem. Ik weet bij ondervinding dat dit een plaats des tegenspoeds is, maar ben verheugd in Hem en begeer bij het moment te leven binnen die kleine veilige omheining. "Uw wil geschiede." Het eigen ik is, inderdaad een walgelijk voorwerp en al zijn woorden en daden hebben een erg slechte reuk, maar Hij is voor dit alles voor ons een plaats van Toevlucht. De fontein van Zijn bloed, het kleed van Zijn gerechtigheid, de arm Zijner macht en de boezem Zijner liefde zijn voor ons zo gepast op onze reis door deze akelige stoffige woestijn belast met "het lichaam dezès doods." Terwijl wij zo door het ene zuchten, door de andere zingen wij. "Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus." Vaarwel, waarde vriendin; weldra zal de schaduw des tijds wegvliegen en zullen we onze Geliefde zien van aangezicht tot aangezicht. Met innige liefde in Hem, verblijf ik, uw altijd toegenege maar onwaardige Ruth.

Ik wens u de bevinding van Num. 14.24 toe.

8. Een belangrijke herdenking

Eben-Haëzer; "Tot hiertoe heeft de Heere ons geholpen"

Aan E.M.

31 Oktober 1859.

Innig geliefde vriendin,

In de lieve Naam, die boven alle namen is, groet ik u weer op deze gedenkwaardige dag. Moge de gezegende Geest de geurigheid van die Naam zo in uw beider zielen uitstorten dat u die dag in de Heere en voor de Heere achte, terwijl u terugblijkt op de goedheid en weldaad die Hij voorbij uw aangezicht heeft laten gaan. U, liefste vriendin, gedenkt uw geboortedag en huwelijksdag tegelijk; en o! de weldaad dat hoewel het geestelijke niet eerst was maar het natuurlijke, is toch het geestelijke gevolgd. U bent uit de Geest geboren, en hebt een tweede huwelijk gekregen. "Want uw Maker is uw Man, Heere der heirscharen is Zijn Naam, en de Heilige Israëls is uw

Verlosser, Hij zal de God des gansen aardbodems genaamd worden." Dit zijn de persoonlijke gunsten van de eerste orde, maar ontelbare andere weldaden zijn deze dag in herinnering gebracht, vooral dat de Heere u voorzien heeft met één van de dierbare zonen van Sion tot uw metgezel door het leven. Een met wie u woont als een mede-erfgenaam van de genade des levens, verzekerd dat hoewel de dood de natuurlijke vereniging zal scheiden, het nimmer uw eenheid in Jezus kan aantasten, u hebt samen beneden het Paaslam gegeten met bittere saus, u zult stellig met elkaar Boven aan Zijn bruiloftsmaal aanzitten, waar geen bittere saus meer gesmaakt zal worden. O! loof Hem die wonderlijk bij u gehandeld heeft, en gezegd, "Mijn volk zal niet beschaamd worden." Moge Hij u veel zoete vereniging in Hem verlenen, en u en uw lieve kinderen overvloedig zegenen, zodat er geen klauw achter zal blijven. U zult vandaag vele weldaden opsommen, maar moeten eindigen door te zeggen: "hoe machtig vele zijn hare sommen!" want u kunt nooit achter de totale omvang van de som komen. "Loof gij den Heere!" Moge onze dierbare Heere op en in u schijnen, dat uwe zielen mogen zijn als een gewaterde hof, en als een springader der wateren, welke wateren niet ontbreken. En mocht uw geliefd kroost door de Geest één voor één in de kring hier beneden vergaard worden en zij ook allen in Sion Boven, om met ons dat nieuwe gezang te zingen, "Voor Hem die ons liefgehad heeft."

Zo bidt, uw liefhebbende en innig toegenegen doch onwaardige Ruth.

9. WAAR IS UW SCHAT?

*Waar is uw schat medereiziger?
Die, waarvan u niet scheiden kan?
Is het in uw ijs'ren schatkist?
Als dat zo is, is daar uw hart.*

*Is het in uw geliefde betrekkingen?
Is het in uw huis of land?
Is het in uw mooie tuinen?
Als dat zo is, houdt het geen stand.*

*Is het in uw schone schilderijen?
Is het in uw heerlijke wijnen?
Is het in uw zondige genoegens?
Als dat zo is, zal het zeker verkwijnen.*

*Is het in uw opgesmukte kleding?
Is het in uw trotse tooi?
Is het in uw deftige manieren?
Als dat zo is, zal het verbranden als hooi.*

*Is het in uw blote belijdenis?
Is het in uw vormelijk geloven?
Is het in uw kerk of kapel?
Als dat zo is, zal het zeker verdoven.*

Waar is uw schat medereiziger?

*Is het in uw Zaligmakers bloed?
Is het in Zijn vlekkeloos gewaad?
Als dat zo is, is uw schat goed.*

*Waar is uw schat medereiziger?
Die waarvan u niet scheiden kan?
Is het in de gezegende Jezus?
Als dat zo is, is daar uw hart.*

(A.H.)